

ideal Betydning end den sædvanlige; thi jeg tror, at alle Mennesker have været enige om hidtil, at man maatte skjelne imellem to Klasser af Sindsfyge, nemlig saadanne, hvis Tilstand kræver, at de ere paa en Anstalt, og saadanne, hvis Tilstand ikke er til Hinder for, at de kunne være udenfor Anstalten. Det er et meget stort Antal Sindsfyge, hvis Tilstand efter Lægens Skjøn er en saadan, at det ingenlunde er nødvendigt, at de opholde sig paa en Anstalt, og det har man jo daglige Exempler paa derved, at Lægerne daglig løslade eller lade Folk gaa bort fra, ja bortvise, kan man gjerne sige, Folk fra saadanne Anstalter netop ifølge den Motivering, at den Paagjældende vel ikke er helbredet for Sygdommen, men at der ikke er nogen Nødvendighed for, at den Paagjældende befinder sig paa en Sindsfygeanstalt. Derfor tror jeg ikke, man kan stille sine Forventninger saaledes; det vilde være uoverkommeligt fra et partist Synspunkt, at bringe det derhen at de sindsfyge Personer levede paa Anstalter, som stode under offentligt Tilsyn. Saaledes kan man ikke stille Sagen. Jeg mener, at det Gnefte, man kan opstille som det Udførlige, og det, man maa opstille som det Udførlige, er det, at enhver Sindsfyg, hvis Tilstand kræver Behandling i en Anstalt, kan finde Optagelse i en saadan, men saa vidt ere vi jo paa langt uær ikke komne endnu. Det er det, vi arbeide hen til, at kunne komme saa vidt og at have saa tilfredsstillende Sindsfygeanstalter, at man kan tilfredsstille det Krav, at enhver Sindsfyg, hvis Tilstand kræver Behandling og Optagelse i en Anstalt, kan finde det. For Tiden er jo, som de Herrer vide, Forholdet uheldigvis det, at det langt fra er Tilfældet. Der er rundt omkring i Landet mange Sindsfyge, som burde være paa en Anstalt, men som ikke ere der, blandt Andet af den Grund, at man ikke har Plads til dem, og dette Savn er det jo, man søger at bøde paa ved det Forslag, som er forelagt det andet Thing om Oprettelse af en ny stor Sindsfygeanstalt, som desuden skal være beregnet paa at kunne udvides endnu yderligere end til det Antal, den oprindelig er beregnet paa. Derfor er det altsaa ganske naturligt, baade ifølge den ufuldkomne faktiske Tilstand, som er tilstede, men ogsaa ifølge Sagen selv, at der i § 7 er forudsat, at der altid vil findes en hel Del Afsting, som ikke ere i en

Anstalt, at der altid vil findes her i Landet endel Sindsfyge, som ere hos deres Familie eller hos andre private Folk. Det Tilsyn, der saaledes altsaa fra det Offentliges Side kan føres med disse Sindsfyge, som § 7 omhandler, og som leve omkring i Familierne, er naturligvis ufuldkomment. Det skal jeg være ganske villig tit at indrømme den ærede første Valer, som havde Ordet idag, at dette Tilsyn, som anordnes med Hensyn til disse i private Anstalter levede Sindsfyge, er ufuldkomment, men jeg mener, at man kan ikke komme videre. Kan den ærede Rigsdagsmand paavise en Maade, hvorpaa det kan lade sig gøre at tage disse Sindsfyge under et bedre og npiagtigere Tilsyn af det Offentlige, er det meget godt, thi saa skulle vi vist let blive enige. Men man maa erindre, at man ikke kan skabe nye Institutioner eller hele Klasser af Embedsmænd, som ikke foreligge, og naar man skal gjøre Noget paa Basis af det Bestaaende med de Midler, man raader over, ser jeg ikke rettere, end at man ikke kan gjøre stort Andet end indskrænke sig til et saadant mere almindeligt Tilsyn med de Sindsfyge, som opholde sig i private Familier. Med Hensyn til dette Tilsyn er det jo Paragrafens Hensigt, at først skulle Sindsfyge eller Mandssvage udforskes som en særegen Klasse, som maa holdes indelukkede eller under Bevogtning, og derved menes jo, at de ere underkastede Frihedsindskrænkninger, som ellers andre Mennesker ikke lovlig kunne underkastes. Saaledes forstaar jeg navnlig disse Ord, at de holdes indelukkede eller under Bevogtning, det vil sige, at de underkastes Frihedsindskrænkninger, som det vilde være en Forbrydelse at underkaste andre Mennesker, der ikke ere sindsfyge. Det er altsaa Lovforslagets Mening, at jaasnart man vil underkaste et Menneske en saadan Frihedsindskrænkning, der gaar ud over, hvad man ellers har Lov til, maa en Anmeldelse derom ske til Stedets Politimester. Det er naturligt, at et saadant Indgreb i et andet Menneskes Frihed bør man ikke kunne tillade sig uden samtidig derom at underrette Stedets Politimester, og han har da at foralede under søgt af en Læge, om de trufne Foranstaltninger og den Paagjældendes Behandling i det Hele kunne anses for at være beføiede og tilbørlige. Hvad Udgifterne angaar ved det Syn, som altsaa her bliver at foretage, er